

„Maradandó alkotást csak az igazságból meríthetünk, az igazságot csak Istentől nyerhetjük”

Tisztelt kiállítás megnyitó közönség! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Művészek! Kedves barátaim!

Szeretettel köszöntök mindenkit, Csontváry Kosztka Tivadar gondolatával itt Budaörs szívében, a Zichy majorban, a Budai Képzőművész Egyesület / BUKET/ kiállításának megnyitó ünnepségén.

Három egymással szomszédos város képviselői és művészeti egyesületei, kapcsolódnak össze ez alkalommal, jelképesen és valóságosan / Budaörs, Pesthidegkút, és Budakeszi,/ ezen a reprezentatív jellegű bemutatkozó kiállításon. Vendéglátóként a Budaörsi Képzőművészek Egyesülete, /Bum-Art / akik a használatukban lévő ingatlan kiállítási termeibe befogadták a BUKET művészeinek munkáit. A Budai képzőművész Egyesület elnökének, Tarcsányi Ottília festőművész megtisztelő felkérésére, vállaltam el a megnyitó beszéd megtartását a Budakeszin működő Keszi-Art Egyesületet képviselőként. Ez a kiállítás olyan kulturális esemény, amelynek jelentősége túlmutat egy kisváros megszokott lehetőségein, és az ismerkedésen túl, tovább erősíti képzőművészeti közösségeinket, és új tervek, megvalósítására ösztönözhet. Néhány nappal ezelőtt - belefeledkezve az alkotások részleteibe - nézegettem a kiállított műveket, különböző művészettörténeti kategóriák alapján próbáltam rendszerezni, a látottakat. / új realizmus, posztavantgárd, szürrealizmus / Azon tűnődtem, vajon mi lehet az a kohéziós erő, amely már 12 éve össze tartja és működteti ezt az alkotó közösséget, egyre újabb és újabb csoportos, és egyéni kiállítások megrendezésére sarkallva a társaság tagjait.

Vajon mi lehet a titka az egyesületnek? Talán a kitűzött célok, a közös érdekek adják a hajtóerőt, vagy a vezetőség szab határozott irányt a történéseknek? Talán az érdeklődés és a kíváncsiság, a kölcsönös figyelem fogja össze a művészeket? Netán a művészet iránti elkötelezettség, a fejlődés és kiteljesedés lehetősége hívogatja a tagságot?

Feltételezhető, hogy az alkotó táborokban eltöltött idő, a szakmai beszélgetések, a hajnalig tartó viták és élmények, adják a közös alapot? Had maradjanak most válasz nélkül a feltett kérdések.

Tisztelt kiállítás megnyitó közönség!

Kérem engedjék meg, hogy egy régi személyes emléket felidézzek. Középiskolás koromban a Török Pál utcai Kisképzőbe járva, mint kedvezményezett diák, az ellenőrzőm pecsétjének felmutatásával bemehettem az egykori Magyar Nemzeti Galéria kiállításaira. Abban az időben a mai Néprajzi Múzeum épületében volt a kiállítás elhelyezve. Az iskola után gyakran megjelentem ott, és a magas lépcsőkön felkapaszkodva, megnyílt előttem a nemzeti művészet panteonja. A remekművek látványa lenyűgöző volt, órákig tanulmányoztam a kiállított alkotásokat, és rendszerint fizikailag elfáradva, de lelkiileg mégis feltöltődve, élményekkel gazdagodva, jöttem el a kiállításról. Ez volt számomra a valódi tanulás, az igazi főiskola és az egyetem. A festmények minden alkalommal újabb meglepő részleteket és szépséget tártak elém, amely megunhatatlan élményforrás volt számomra. Markó Károly fenséges hangulatú tájképei, Székely Bertalan mély tónusú történelmi tárgyú képei, Szinyei-Merse Pál zöld természetben játszódó jelenetei, Munkácsy Mihály briliáns technikával előadott őszinte emberi érzéseket megjelenítő festményei, Paál László borongós tájképei felejthetetlenek voltak, és még hosszan lehetne folytatni a huszadik századi művészek felsorolásával, Tihanyi Lajos, Egry József, Szőnyi István, Aba-Novák és a többiek. Sokszor elzarándokoltam oda, és megismerve a termekben látható remekműveket egy életre szóló útravalót vittem magammal. Szellemi töltekezés, elbűvölő varázslat volt. Memória gyakorlatként képzeletben ma is körbe járom az egykori galériát, és felidézem annak részleteit.

Tisztelt művészek Kedves barátaim!

A Budai Képzőművész Egyesület alkotó művészeinek a falon látható teljesítménye, tiszteletet ébreszt bennem. Nem véletlenül az elmúlt években egyre növekszik az érdeklődés az egyesület kulturális tevékenysége iránt. A Klebelsberg Kultúrkúria boltíves pincéjében / VINOTÉKA/ rendszeresen visszatérő csoportként, színvonalas képzőművészeti tárlatokat szerveznek. A BUKET 10 éves jubileumára igényes katalógust

jelentettek meg, és kiállítás sorozaton mutatták be alkotásaikat. Művész tagjaik száma egyre gyarapodik. Évente, országosan meghirdetett festőversenyt rendeznek, melynek látható eredményét kiállításon mutatják be. Vidéki városokban művészklubokat szerveznek, ahol alkalmat teremtenek az ismerkedésre a közösség szemléletének formálására. A jelen időben látható Műcsarnokban megrendezett országos képzőművészeti szalon című kiállítás, virtuális vetítő termében művészeik alkotásaikkal is jelen vannak. Mindez komoly elismerés valódi siker, joggal mondhatom, hogy felfutó ágban vannak, és kívánom, hogy ezt a tendenciát továbbra is tartsák meg. Az itt látható kiállításon, a nagyteremben és a pincehelyiségben 31 művész, közel százhusz műve került bemutatásra. A műtermek magányos csendjében készült alkotások a kiállító terem falára kerültek, ahol mindenki kedvére megcsodálhatja, és kiválaszthatja a neki tetsző alkotásokat. Ez a megmutatkozás és kitárulkozás is a művész élet próbatétele.

A kiállítás megnyitó terjedelme nem nyújt lehetőséget rá, hogy részletesen elemezzem az alkotások elevenségét, eredetiségét, és az életművekben betöltött jelentőségét, de az összefogásban rejlő erő, és az együttes fellépés hatása alól már első látásra sem tudom magamat kivonni. A művek műfajilag, tematikusan, és stílusban is változatos képet mutatnak. Láthatunk festményeket, /melyek olaj akvarell, akril, technikával készültek,/ fotókat, grafikákat, és különböző jellegű kerámiákat is. Ez a változatosság azonban természetes jellemzője a BUKET kiállításainak, ahol a szabad önkifejezés jegyében készülnek az alkotások. Néhány művész, kihasználva a terem adottságait nagy méretű organikus szemléletű alkotásokat készített.

/Orosz Helga, Tegze Judit/ Vannak, akik a lírai önvallomás lehetőségével éltek, /Jász Ada, Palásti Erzsébet / másokat a tavaszi természet szépsége ragadott meg.

/Rimaszombati Izabella, Tarcsányi Ottília/

Tisztelt művészet szerető közönség!

Kérem, engedjék meg, hogy az egyesület két keramikus művészeről, Giese Piroskáról és Vitkó Mónikáról külön is szóljak néhány szót, hiszen az épület elején található pince helyiségben külön bemutatóval vesznek részt ezen a kiállításon. Mindketten közel másfél évtizede, a barátság jegyében együtt

készítik kerámia alkotásaikat. A Japánból származó égetési eljárást, az úgynevezett raku technikát alkalmazzák. Ennek a különleges technikának a jellegzetessége a káprázatos színvilág, a ragyogó felületek, az elegáns megjelenés. Az utóbbi időszakban készült friss műveiket, és a korábbi időszakban készített kerámia tárgyaikat tekinthetik meg a hangulatosan kialakított pincehelyiségben.

A művészet él és élni akar, ezt látom itt, és ezt érzem a levegőben, ha körbetekintek a kiállításon, és erről tanúskodik ez az emlékezetes ünnepi megnyitó is. Úgy gondolom, hogy a művészet szebbé teljesebbé és boldogabbá teszi életünket. Belső lelki gazdagságot teremteni, meglátni és megragadni a szépet, a jót és igazat, és mindezt továbbadni másoknak, lehet-e ennél szebb hivatása a művésznek?

Kérem, fogadják szeretettel a kiállítást, gratulálok a kiállító művészeknek, és kívánom, hogy mindannyian örömteli és maradandó élményekkel, gazdagodjanak ezen a kiállításon. Köszönöm megtisztelő figyelmüket, a kiállítást megnyitom.

Irta: Dévényi János festőművész, a Keszi-Art elnöke
Elhangzott 2015. 05. 29-én Budaörsön, a Zichy majorban